

[Lølf Hermann]

nævn skal væk. Hvorfor udgør de en eller anden form for torn i øjet på nogle? Det kan ikke være økonomien. Er det proceduren for fredningsnævnenes virksomhed, så kan den givetvis forenkles uden at ophæve fredningsnævnenes myndighed.

Hvad mener ministeren med, at afformaliseringen af sektorplanlægningen skal fortsætte og i fremtiden koncentrerer om den fysiske planlægning, der sammenfatter og afvejer de forskellige sektorinteresser? Hermed er der vel lagt klart op til en endnu større svækkelse af sektorplanlægningen end den, der blev gennemført i ministerens forgængers tid.

Hvordan vil ministeren indpasse afvejningen i landbruget af landbrugets miljø- og naturbeskyttelse, byudvikling, energiforsyning, spildevandsplanlægningsinteresser osv., når det skal gennemføres både i regionplanlægning og i kommuneplanlægning, som ministeren siger skal følges ad, uden kontrolmekanismer, uden formelle krav til underliggende sektorplaner? Hvordan skal det forstås, når det samtidig er således, at den indholdsmæssige dækning af kommuneplanlægningen eksempelvis skal forenkles, som det hedder? Og hvad ligger der i ordet »forenkles«? Planlægningslovens oplæg var faktisk, at alle krav til indholdet af kommuneplanerne skulle forsvinde.

Før ministeren kan svare på disse spørgsmål, kan det ikke forventes, at vi på et seriøst grundlag skal deltage i debatten om landsplanlægningens værktøjer, for vi ved faktisk ikke præcist, hvad de skal bruges til ud over, at de skal styrkes og indsatsen forstærkes. Det er muligt, at nogle af svarene kommer her i salen under denne her debat. Ministerens oplæg har bare ikke givet dem, det har end ikke antydnet dem.

Hanne Severinsen (V):

Der er tradition for, at miljøministeren i sin årlige landsplanredegørelse sender nogle signaler ud om et vigtigt tema. Denne landsplanredegørelses tema: decentralisering, afbureaukratisering og statslige interesser, kan nok for tjene en debat i folketingssalen.

I Venstre vil vi gerne udtrykke en anerkendelse af ministeren for det arbejde, der er sat i gang med »Enkelt og Effektivt«. Netop i et kommunalt valgår bliver det en vældig udfordring at forenkle landsplanlægningens styringsmidler. Hovedmålsætningen må være, at

decentraliseringen og selvforvaltningen bliver mere reel, men det kræver også, at kommunerne løfter denne opgave i stedet for at sende alle besværlighederne tilbage til staten.

Jeg er glad for, at ministeren understreger, at formålet med landsplanlægningen ikke er at udarbejde en fast og stiv landsplan én gang for alle. Landsplanlægning er en løbende proces, der via analyser og undersøgelser, vurderinger og omprioriteringer skal søge at forudsige den fremtidige udvikling og tilpasse den til den langsigtede politiske målsætning i samfundet. Det er jeg helt enig i, og jeg mener, at planlægning har den funktion, at den skal gøre os mere bevidste over for fremtidens muligheder, og det, det gælder om, er at undgå, at man får lavet så snærende bånd, at en senere udvikling vil blive hæmmet. Vi lever ikke i et planøkonomisk samfund, vi har en dynamisk udvikling, som hele tiden skal tilpasses ny viden og ny erfaring.

Intentionerne med de nuværende planlove var i og for sig gode nok, nemlig rammestyring og decentralisering. Men der er alt for mange formkrav og alt for mange snærende bånd – specielt når det gælder sektorplanlægningen – der mange gange har udviklet sig til rituelle sammenskrivninger til brug for arkivhylderne ude i kommunerne og amterne. Også lokalplanerne, der jo skulle være instrument for borgernes deltagelse i debatten om deres områdes fremtid, har vist sig i praksis at fungere mindre tilfredsstillende, i hvert fald i nogle kommuner. Det hænger nok sammen med, at kommunerne har været forpligtede til først at lægge ud med et færdigt udkast, før borgerne blev hørt. Det har ført til, at høringsproceduren i nogle tilfælde er blevet oplevet som formålsløs og frustrerende, når kommunalbestyrelsen alligevel har vedtaget det, den først gik ud med, efter at have hørt på alle protesterne. Det har virket som tidsspilde både for kommunalbestyrelse og for borgergrupper.

Jeg tror, det er vigtigt, at vi i stedet lægger nogle principper ud til debat på et så tidligt tidspunkt som muligt, hvad enten det gælder de lokale prioriteringer, eller det gælder de landspolitiske, overordnede principper. Det vil give en mere reel politisk debat og forhindre, at de overordnede målsætninger drukner, fordi de blandes sammen med de rene petisser. Hvis borgerdeltagelsen virkelig skal være effektiv og have gode muligheder, skal man også tale i klar